

ПУТІВНИК ДЕКАДИ МІСІЙНОСТІ
Від Вознесіння Господнього до Зіслання Святого Духа

ПУТІВНИК ДЕКАДИ МІСІЙНОСТІ

Від Вознесіння Господнього до Зіслання Святого Духа

Молитва «ЖИВОЇ ПАРАФІЇ»

Господи Ісусе Христе, Пастирю Добрий, як колись Ти пригорнув заблуканих овечок, щоб вони пізнали Твій голос і були Твоїм стадом, так і сьогодні глянь ласкаво з небесних висот на нашу парафію та зішли на неї Твого Святого Духа, щоб вона була місцем пізнання радості Доброї Новини. Скріплюй нас Твоєю присутністю та єднай нас кожночасно в молитві. Даруй нам духа служіння ближньому, щоб у нашій парафії кожний міг зустріти Тебе, милостивого Бога.

Благослови наш духовний провід Твоєю мудрістю і дай, щоб ніхто з нас не шкодував ні часу, ні талантів, ні матеріальних дібр для розбудови Твого Царства. Єднай нас у мирі та злагоді, щоб ми були Твоєю спільнотою любові. Всели в нас місійного духа, щоб ми стали тим світилом євангельського слова, молитви і добрих діл, що кличе кожного до участі в Божественному житті, щоб славилося, Спасе, Твоє Ім'я з безначальним Твоїм Отцем та пресвятим, благим і животворящим Твоїм Духом нині, і повсякчас, і на віки віків. Амінь.

Про Декаду місійності

Беручи активну участь у духовних заходах Декади місійності, ми покликані наново відкрити і збагнути, що наші сім'ї (домашні церкви) та парафіяльні спільноти є за своєю природою місійними. Усвідомлення цього впливає з дару нашого хрещення, завдяки якому всі вірні силою цього святого таїнства взяли на себе зобов'язання вірити, жити, служити і ділитися досвідом своєї віри в Христа, – ділитися не тільки зі своїми рідними, а й з усіма ближніми на місцях свого перебування. Отже, місія нашої парафіяльної спільноти – приймати Христа глибше в наше життя, нести Добру Новину поза нашу спільноту і підтримати тих, хто розширює межі Божого Царства місійною діяльністю та капеланським служінням. Від Вознесіння до Зіслання Святого Духа всією парафіяльною спільнотою молимося, щоби Господь відновив наше життя в Бозі силою і діянням свого Святого Духа. Якщо через певні обставини у Вашій парафії неможливо провести Декаду серед тижня або якщо Ви особисто не зможете взяти в ній участі, можна провести Декаду місійності в себе вдома. У колі сім'ї щодня потрібно виділяти час (5 хв.) для спільного молитовного читання «Путівника Декади місійності» (Слово Боже, роздуми, цитата свідчення, молитва) та обговорення місійних завдань. Інший варіант: провести Декаду в молитовному колі декількох родин, наприклад разом із сусідами.

Молитва

Господи Боже, пошири світло Твого Святого Євангелія, щоб через нас, охрещених, як дітей світла, християнська віра поширювалася в нашому суспільстві, і щоб ми стали свідками Твоєї живої присутності у нашому житті та в нашій парафіяльній спільноті. Усе подає Дух Святий: пророків посилає, священників удосконалює, неграмотних мудрості навчає, рибалок богословами появляє і єднає всю церковну спільноту. Єдиносущний і співпрестольний Отцеві й Синові, Утішителю, слава Тобі!

Вступ

Четвер, 9 травня (13 червня)
Празник Вознесіння Господа Нашого Ісуса Христа:
«Особисте утвердження у вірі» (Єв. від Луки 24, 36-53)

Молитва. «Вознісся Ти у славі, Христе Боже наш, радість сотворивши ученикам обітуванням Святого Духа, утвердивши їх благословенням, бо Ти єси Син Божий, Ізбавитель світу.» (Тропар Празника)

Запрошення. У цей урочистий день свята Вознесіння Христового заохочуємо всіх відгукнутися на запрошення Глави нашої Церкви, Блаженнішого Святослава Шевчука, підготуватися до величного празника П'ятидесятниці, проходячи Декаду Місійності 2024 року. Протягом десяти днів між Вознесінням і П'ятдесятницею ми роздумуватимемо над текстами Євангелія від Йоана, які читаються під час Божественної Літургії, і разом вслухатимемося у ті науки, які Господь промовляє у час, коли в нашій країні вже третій рік поспіль триває війна. Теми, на які звертає нашу увагу євангеліст Йоан, перегукуються з нашим пошуком стійкості і незламності, служіння і лідерства, зцілення і лікування травм, завданих в часі війни. Джерелом стійкості і витривалості для нас завжди була молитва, читання Святого Письма і участь у Святих Тайнах. Водночас дуже важливими місцями формування стійкості, солідарності і зцілення для нас є також християнська сім'я, домашня церква і найближче коло спілкування з друзями. Досвід пережиття зустрічі з Богом у церкві і вдома, особливо тепер, спонукає нас до частішого відвідування Богослужінь і прийняття дарів Святого Духа, плодами якого є наше активне волонтерство і служіння у місцевих парафіяльних спільнотах, військових шпиталях, центрах допомоги переселенцям та особам, які є найуразливіші у часі кризи і випробування.

Роздуми в час війни. Це вже третій рік, як ми зустрічаємо Паску і П'ятидесятницю у героїчному протистоянні українського народу проти широкомасштабного вторгнення росії в Україну. Пам'ятаємо, як учні Христа під час Його Страстей і навіть після Його Воскресіння ховалися з переляку перед лицем смерті. Багато з нас усе ще «налякані та повні страху», стривожені і з сумнівами, які постають у наших серцях (пор. Лк 24, 37-38). Нам хочеться втекти або помститися, або якось виразити свою злість і розчарування, але часто ми все тримаємо у собі, закипаючи від злості і ненависті до ворога і всієї несправедливості, яка оточує нас. Проте, Христос як тоді, так і тепер заходить у наші домівки і спільноти, дарує нам мир і свого Духа Святого. Він показує нам свої рани і запрошує торкнутися до них. Хоч Він вже не розп'ятий, але продовжує співстраждати з нами. Хоч Він вже переміг смерть, але продовжує з нами співмирати, щоб показати нам, що Він поруч, що Він розуміє нас, Він вчить нас цінувати кожен мить нашого життя і кожен людину, яка є біля нас. Таким чином Він допомагає нам перетворити страх на спокій, тривогу на витривалість, розгубленість на вміння робити правильні рішення. Він дарує нам свого Духа і свій мир та дає нам місію проповідувати «покаяння на відпущення гріхів усім народам» (Лк 24, 47), щоб

люди змогли через дієву любов підготуватися до Його Другого Приходу і Його володарювання у Царстві Божому.

Молитовний намір. Сьогодні подякуймо Богові за стійкість нашої Української Держави, за кожного захисника і захисницю і їхні сім'ї, за волонтерів і медиків. Щодня пам'ятаймо в молитві про них!

Місійне завдання: Попри нелегкі обставини життя, знайди сьогодні три речі, за які Ти хочеш подякувати Богові, і подякуй Йому за них.

П'ятниця, 10 травня (14 червня)

День перший
«Божа Любов, що дарує радість» (Єв. від Йоана 14, 1-11)

Слово Боже. «Господи, – каже до нього Тома, – не знаємо, куди Ти йдеш. І як нам знати тую путь?» Ісус до нього: «Я – путь, істина і життя! Ніхто не приходить до Отця, як тільки через мене. Якщо б ви мене пізнали, то й Отця мого пізнали б. Відтепер знаєте його і бачили». А Пилип йому: «Господи, покажи нам Отця, і вистачить для нас». «Скільки часу я з вами, – каже Ісус до нього, – а ти мене не знаєш, Пилипе? Хто мене бачив, той бачив Отця».

Роздуми першого дня Декади. У людському серці завжди нуртує бажання зустрітися зі своїм Творцем. Святий Августин каже: «Неспокійне моє серце, Господи, поки не спочине у Тобі» (Сповідь I, 1). З одного боку, Бог робить перший крок: «Він, існуючи в Божій природі, не вважав за здобич свою рівність із Богом, а применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги, ставши подібним до людини» (Флп. 2, 6–7). З іншого боку, людина запрошена повністю довіритися Богові: «Хай не тривожиться серце ваше! Віруйте в Бога, віруйте й у мене. В домі Отця мого багато жител» (Йо. 14, 1–2). Звідки в людини може взятися сила духу й бажання зробити крок назустріч Богові у дорозі до дому Отця, в якому багато жител? Відповідь проста – ЛЮБОВ. Саме з любові до людини Господь її сотворив і зробив вінцем усього сотворіння. Саме з любові до людини Господь став людиною, щоб її визволити від гріха і рабства. Від самого початку Бог заклав у глибину людської душі любов, доброту, відчуття краси і гармонії. Людина найщасливіша тоді, коли вона любить і коли її люблять. Гріх спотворив нашу здатність любити. Ісус Христос, Син Божий, об'явив нам, що Бог є Любов і що ми, будучи Його дітьми, також покликані бути іконами Божої доброти й любові.

Роздуми в час війни. Найприроднішим станом людської душі та й усього, що існує у цьому світі, є стан любові і миру. Бо сам Бог є любов'ю (пор. 1 Йо 4, 8). Світ з любові постав, з любові ми прийшли у цей світ, і в кінці історії любов і справедливість знову вже остаточно запанують у світі Царства Божого. Якщо ми шукаємо джерело стійкості у цих часах війни, потрібно звернутися до Першоджерела. Хоч часом розчарування, зневіра, ненависть і жага помсти переповнюють наші серця, для стійкості і здатності не лише вижити, але й перемогти, ми повинні відсунути ці руйнівні почуття, які спустошують наші серця, і наповнитися Божою силою. Ісус сьогодні дуже чітко промовляє до нас: «Хай не тривожиться серце ваше! Віруйте в Бога, віруйте й у мене» (Йо 14, 1). Він також каже: «Я – дорога, істина і життя» (Йо 14, 6), «хто бачить мене, той бачить Отця» (Йо 16, 9). Якщо нам важко віднайти зв'язок з джерелом любові, подивімося ще раз на Христа розп'ятого і також на Христа воскреслого, на хрест і на ікону Воскресіння. Спробуймо торкнутися Його ніг на хресті, а тоді вкласти свої пальці у Його бік воскреслого Тіла разом з Томою, щоб разом з ним заволати «Господь мій і Бог мій» (Йо 20, 28). Ця зустріч, цей погляд і цей дотик, перед Розп'яттям, у Євхаристії,

у спілкуванні з людиною, яка потребує Божого милосердя, – це найсильніше джерело стійкості і незламності у часі війни. Нам треба навчитися робити це часто, постійно і особисто. І черпати з цієї зустрічі натхнення до подальших діл милосердя.

Молитовний намір. Молімося про силу Святого Духа для кожного українця, щоб мати силу любити і підтримувати один одного і особливо тих, хто найбільше цього потребує.

Молитва. «Сповнивши промисел щодо нас і те, що на землі, з'єднавши з небесним, вознісся Ти у славі, Христе Боже наш, ніяк не відлучаючись, але невідступно перебуваючи, Ти кличеш до тих, що люблять Тебе: Я з вами і ніхто проти вас.» (*Кондак Вознесіння*)

Місійне завдання: Учора ми дякували Богові за Його дари, а сьогодні знайди три речі, за які Тобі принесли радість. Ще раз усміхнися.

Субота, 11 травня (15 червня)

День другий
«Святий Дух – Утішитель» (Єв. від Йоана 14, 10-21)

Слово Боже. «І все, що попросите в моє ім'я, те вчиню, щоб Отець у Сині прославився. Вчиню, коли будьщо проситимете в моє ім'я. Якщо любите ви мене, то мої заповіді берегтимете. І проситиму я Отця, і дасть Він вам іншого Утішителя, щоб з вами був повіки, Духа істини, якого світ не може сприйняти, бо не бачить Його і не знає. Ви ж Його знаєте; бо перебуває Він з вами, і буде в вас».

Роздуми другого дня Декади. Сучасна людина сильно переймається, як до неї ставляться інші люди. А християнин іде за Христом і не переживає, що про нього думає світ. Коли гріхи опановують людину, вона хоче, щоби Бога не було взагалі, бо пам'ять про Бога мучить людське сумління і створює духовно-психологічний дискомфорт. Гріх для неї є спочатку невидимим, а потім він стає явним рабським ярмом. Гріх паралізує людину, руйнує сім'ї та спільноти, сварить між собою цілі народи і робить їх ворогами. Гріх стає звичкою, яку дуже важко викоринити і якої важко позбутися. Коли ж Дух Святий наповнює людське серце, то очі починають дивитися по-новому. У людині відбуваються глибокі зміни. Бог для людини перестає бути ворогом, а стає Світлом. Він – Той, який заради людини пожертвував власним Сином. Те, чого Господь бажає, тепер стає доброю волею людини. Ісус каже: «Якщо любите мене, то мої заповіді берегтимете» (Йо. 14, 15). Відтепер людина – вже не раб, але син або дочка, і під натхненням Святого Духа людина може звернутися до Бога словами «Авва, Отче!» (Рм. 8, 15), глибоко переконана, що вона є дитиною самого Бога. Ось що означає бути народженим від Духа Святого. До цього запрошує нас Свята Церква, і цією радістю людина ділиться з іншими людьми.

Роздуми в час війни. Ми вже згадували, що гріх здатен нанести людині глибокі рани: від неспокою сумління, до психологічних травм, до ненависті до ближніх, яких людина починає кривдити, аж до так званих інституційних гріхів, таких як рабство, расизм, атеїзм, імперіалізм, несправедлива війна супроти сусідніх народів тощо. Цілі покоління вірних нашої Церкви пережили на собі наслідки таких гріхів, які ще й сьогодні набувають все нових і нових форм. Матір'ю і усіх гріхів є гордість, самолюбство, яке створює ілюзію, що людині не потрібен Бог, який її любить, а людина любить тільки сама себе і думає, що цього їй вистачить для повного щастя. «Я» хоче бути саме собі господарем і мірилом того, що людині можна, а що ні. Так і живе сучасна людина, забуваючи, що над нею панує Божий закон, і що це Бог є мірилом усього.

Але Господь не залишає людину з її гріхом на самоті. Навіть у час страшної війни Господь поруч. Зі своєї великої любові Він прийшов до людини, щоб їй допомогти вийти з тупика, з якого самотужки людина вибратися не в змозі. Господь сьогодні заохочує нас вірити: «Віруйте мені, що я в Отці і Отець у мені; коли ж ні, через самі діла віруйте. Істинно, істинно кажу вам: хто в мене вірує, такі самі від них робитимете, бо

я йду до Отця. І все, що будете просити в моє ім'я, зроблю, щоб Отець прославився у Сині» (Йо. 14, 11-13). Перед лицем глибоких травм – особистих, родинних, спільнотних, церковних, національних і глобальних, самі по собі ми безсилі. Навіть сучасні знання законів психіки, розвитку економіки, суспільства, міжнародних відносин та досвід душпастирського служіння доказують, наскільки ми всі потребуємо Бога і Його милосердя. Тільки Ісус дарує повне загоєння ран. Проте, це зцілення можливе тільки тоді, коли ми йдемо за Ним і приймаємо благодать Пресвятого Духа. Коли людина приймає Бога у своє життя, її вчинки стають схожими до вчинків самого Христа, і в нашому служінні Богові і людям людина прославляє самого Бога Отця.

Молитовний намір. Молімося, щоб серце кожного українця не заповнили зневіра, смуток і біль через втрати, озлобленість і пасивність. Молімося, щоб Святий Дух зміцнював в кожному із нас надію і витривалість.

Молитва. Прийдіть, вірні, вийдемо на високу Оливну гору, на яку виходили апостоли, і, піднісши вгору серця і мислі, побачимо Господа, що нині возноситься. Йому, радіючи, вдячно закликаємо: Слава вознесенню твоєму, Многомилостивий! *(Вечірня, Стихира на стиховні)*

Місійне завдання: Подумай, які знаки своєї присутності Господь сьогодні Тобі посилав. Запитай себе, чи Ти відчуваєш Його близькість упродовж дня?

Неділя, 12 травня (16 червня)

День третій
«З нами Бог – ми Божі!» (Єв. від Йоана 17, 1-11)

Слово Боже. Отак мовив Ісус, а підвівши очі свої до неба, проказав: «Отче, прийшла година! Прослав свого Сина, щоб Син твій тебе прославив, згідно з владою, що її ти дав йому над усяким тілом: дарувати життя вічне тим, яких ти передав йому. А вічне життя у тому, щоб вони спізнали тебе, єдиного, істинного кога, і тобою посланого – Ісуса Христа... Молю ж за них: не за світ молю, лише за тих, яких ти передав мені, бо вони – твої. І все моє – твоє, твоє ж – моє, і в них я прославився. Я вже більш не у світі, а вони у світі, і я до тебе йду. Отче святий! Заради імени твого бережи їх, тих, що їх ти мені передав, щоб були одно, як ми!»

Роздуми третього дня Декади. Сучасна людина відчуває потребу належати до якоїсь спільноти: до родини, малої чи великої спільноти, культури, народу, мови, професії, покликання. І попри всі технічні можливості соціального спілкування, вона прагне справжнього особистого зв'язку з іншою людиною. Найособливішим стає момент, коли одна людина промовляє до іншої: «я – твій», «я – твоя» або «ти – мій», «ти – моя». У цю мить людина відчуває, що «належить» комусь, що вона є частиною якогось більшого важливого взаємного зв'язку. Коли людина роздумує про Бога, їй стає зрозумілим зв'язок між Отцем, Сином і Святим Духом, бо такий зв'язок знаходить аналоги в людському досвіді. У Бозі все спільне: воля, розум, життя: «і все моє – Твоє, Твоє ж – моє» (Йо. 17, 10). Людина, яка не знає Бога, думає, що Бог живе своїм окремим життям, і навіть Йому втручатися в моє життя, або мені втручатися у Його життя. Але кондак Вознесіння помагає нам зрозуміти, що людина запрошена до участі в Божому житті: «те, що на землі, з'єднавши з небесним. Ти кличеш до тих, що люблять Тебе: Я з вами і ніхто проти вас!». Особливим чином Бог присутній для нас у Пресвятій Євхаристії: «Прийміть, їжте: це є тіло моє. Пийте з неї всі, це є кров моя Нового Завіту...» (Мт. 26, 26-28). Христос каже людині: «Я – твій, а ти – моя», а людина каже Христу: «я – Твоя, а Ти – мій».

Роздуми в час війни. Бог створив людину з любові і для любові. А гріх позбавляє людину відчувати Божу любов, і тоді людина заміняє її самолюбством, що веде до ще більших травм як на особистому рівні, так і на рівні суспільному, навіть міжнародному. Війна – це апогей ненависті і злоби. Російська «влада» і навіть їхня так звана «церква» декларують, що вони неначе борються проти «злочинного київського режиму» і «впавшого в сатанізм Заходу», а насправді вони самі, санкціонуючи несправедливу загарбницьку війну проти України, стали жертвою диявола. Російсько-українська війна може стати початком Третьої світової війни, а може навпаки стати часом чергової перемоги над дияволом і наверненням ворогів. Ця перспектива декому здається неможливою, але «немає нічого неможливого для Бога» (Лк. 1, 37). Сьогодні сам Христос заступається за своїх: «Я молюся за них, не за світ молюся, а за тих, яких ти дав мені, бо вони твої. І все моє – твоє, і твоє – моє, і я прославився в них» (Йо. 17, 9-

10). Наше спасіння полягає в тому, щоб повністю належати Богові, як ми співаємо на Літургії: «самих себе, і один одного, і все життя наше Христу Богові віддаймо». Бо «хто обмовляє тайкома ближнього свого» каже Господь через царя Давида, «того я призведу до мовчанки. Хто має горде око й пиху в серці, не стерплю того» (Пс. 101 (100), 5). А щоб повністю належати Богові, потрібне глибоке навернення наших сердець, потрібна ревно молитва – особливо молитва за навернення ворогів – і діла милосердя, потрібна непохитна віра в Бога і об'єднання усіх наших сил у допомозі нашій армії, а також людям, які постраждали внаслідок війни.

Молитовний намір: Молімося за тих, які втратили рідний дім і майно та були змушені покинути Україну, втікаючи від війни, і про зміцнення в них надії та довіри свого майбутнього в руки Божі.

Молитва. «Господи, я тут. Господи, я Твій!» *(Повторюймо цю молитву впродовж дня).*

Місійне завдання: Подивися у церковний календар і з'ясуй, яких святих сьогодні згадує Церква. Помолися до цих святих або до інших святих, які є близькі Твоєму серцю.

Понеділок, 13 травня (17 червня)

День четвертий
«Гілка, яка приносить плід» (Єв. від Йоана 14, 27-15, 7)

Слово Боже. «Я – виноградина правдива, а мій Отець – виноградар. Кожну в мені гілку, яка не приносить плоду, відрізує він. А кожна, яка вроджує плід, він очищує, аби ще більше плоду давала. Уже і ви чисті – словом, яким промовляв я до вас. У мені перебувайте – а я у вас! Як неспроможна гілка сама з себе плоду принести, якщо не перебуватиме вона на виноградніні, ось так і ви, якщо не перебуватимете в мені. Я виноградина, ви – гілки. Хто перебуває в мені, а я в ньому, – той плід приносить щедру»

Роздуми четвертого дня Декади. У Христовій Церкві одна з найважливіших гілок – це єпархія. Вона має свою територію і свого єпископа, який відповідає перед Богом за довірене йому стадо. Він же дбає про те, щоби його вірні мали добру духовну опіку в особі пароха-душпастиря. Парох не тільки керівник, а й, передусім, учитель, священник і духовний батько. Він покликаний бути прикладом любові до ближнього, керувати діяльністю своєї спільноти та організувати все життя парафії. У місії парафії беруть участь не тільки священник-душпастир, а й усі її вірні. Усі разом, духовенство і миряни, повинні обговорювати потреби парафії та можливості працювати над Божими справами на місці свого проживання. Потрібно пам'ятати, що кожна парафія потребує, окрім Божої благодаті, людських і матеріальних ресурсів. Зокрема, ми повинні звернути увагу на три види дарів, які потрібні в Церкві, щоби вона могла виконати свою місію, – дари часу, талантів і скарбу (матеріальних благ). Особливу роль у парафії відіграють пасторальні та економічні ради. Найважливіше, щоби ніхто не почував себе непотрібним, бо стільки є роботи в Господньому винограднику! У Першому посланні апостола Петра читаємо: «Служіть один одному, кожен тим даром, що його прийняв, як добрі домоуправителі різноманітної Божої благодаті» (1 Пт. 4, 10).

Роздуми в час війни. Важким наслідком війни є відчуття безпорадності, самотності, озлобленості, гніву і безперспективності. Війна неначе обтинає гілки взаємостосунків між рідними, близькими, родичами, з власною землею і навіть з самим Богом. Ця війна принесла з собою каліцтво і сиротинство, розруху домівок і місць праці чи відпочинку, з лиця землі зникають цілі міста і села України, ліси і діброви, розмаїття природи, тварин, птахів і риб. Кожна сім'я України зазнала непоправних втрат, а мільйони українців змушені переселитися в інші країни, шукаючи там притулку і миру. Проте, віра у Бога відкриває нам глибше розуміння зв'язків між світом видимим і невидимим і з одним з одним. Господь нагадує нам, що Він – «виноградина правдива», а Отець Христа – «виноградар». Ісус каже нам: «кожна гілку в мені, що не приносить плоду, він (Отець) відтинає. Кожну ж, що плід приносить, він очищає, щоби більше плоду приносила» (Йо. 15, 1-2). Тому, як ніколи, перед нами стоїть завдання плекати зв'язок з Богом і ближніми. Сам Отець дбає про нас, подає нам зцілення і силу витривалості у час великих випробувань. Нашим завданням є докласти усіх зусиль, щоби плекати цей

зв'язок у молитві особистій і літургійній, плекати любов і взаєморозуміння у наших сім'ях, родині і спільнотах, щоб приносити плоди Духа Святого у ділах милосердя і місіонерському проповіданні Царства Божого усім, хто найбільше потребує Божого милосердя і відновлення зв'язку з Богом і Його Церквою.

Молитовний намір. Плекаймо особисті стосунки з Ісусом Христом, без якого нічого чинити не можемо. Для цього знайдімо кожного дня час, щоб побути з Ним в тиші на молитві.

Молитва. Пом'яни, Господи, тих, що ці дари Тобі принесли, і тих, за кого, ким і ради кого їх принесли. Пом'яни, Господи, тих, що плоди приносять і добро творять у святих Твоїх церквах і пам'ятають про вбогих; воздай їм Твоїми багатими і небесними даруваннями; даруй, їм замість земного – небесне, замість дочасного – вічне, замість тлінного – нетлінне. *(Божественна Літургія св. Василя Великого)*

Місійне завдання: Сьогодні відкрий собі Святе Письмо і прочитай невеличкий уривок (якщо Ти цього не робиш щодня). Запитай себе, що Бог хоче сказати Тобі через ці слова?

Вівторок, 14 травня (18 червня)

День п'ятий
«Де нам шукати правди?» (Єв. від Йоана 16, 2-13)

Боже Слово: Виключать вас із синагог. А й година настане, коли то всяк, хто вас убиватиме, буде гадати, що служить тим Богові. Чинитимуть вам те, бо ані Отця, ані мене вони не спізнали. Сказав же я вам це, щоб ви нагадали те, що я вам говорив, коли прийде ота година... Кажу вам, однак, правду: ліпше для вас, щоб я відійшов. Бо коли не відійду, то Утішитель до вас не зійде. Якщо ж відійду, – пришлю його до вас... Тож коли зійде той, Дух істини, Він і наведе вас на всю правду, – Він бо не промовлятиме від себе, лише буде повідати, що вчує, і звістить те, що настане.

Роздуми п'ятого дня Декади. Ісус Христос прислав Утішителя, який навчає і виховує нові покоління християн. Через Духа Святого людина має можливість протягом усього свого життя глибше пізнавати правди святої віри. Ці правди передані у Святому Письмі, яке творилося століттями під натхненням Святого Духа і дане людині для пізнання Бога, себе і світу. Божі правди передаються у текстах наших Богослужінь, у писаннях Отців Церкви, в рішеннях Вселенських Соборів та іншими проявами Учительського уряду Церкви. У Катехизмі УГКЦ «Христос – наша Пасха» дуже гарно зібрано все основне, що кожен віруючий повинен знати. Для пізнання Божих правд потрібне яскраве світло, а цим світлом є Дух – палаючий вогонь (Мт. 3, 11; Дан. 7, 9). На Літургії ми співаємо: «ми бачили світло істини, ми прийняли Духа небесного, ми знайшли віру істинну...». Та до світла треба додати наше зусилля: плекати у собі відкритість до Божої правди, постійно шукати тієї правди, читати Святе Письмо щоденно, збагачувати свої знання доброю християнською книжкою і навчанням. Божа правда вимагає нашої особистої жертви і нашої готовності ділитися нею з іншими, пам'ятаючи, що ціллю нашого життя є завжди єднання з живим Христом, воплоченим Словом Божим.

Роздуми в час війни. Коли звучить чергова повітряна тривога, ми втікаємо у сховища і чекаємо, коли мине нас ця чорна година. Ми вдивляємося у різні телеграм-канали чи інші засоби комунікації, щоб довідатися, що на нас чекає у найближчі хвилини. Ми розуміємо, що в ці хвилини можуть гинути або й гинуть невинні люди, дорослі і малі, жінки і їхні діти. І знову ненависть і прокляття закрадаються у наші серця. Коли Ісус говорить у сьогоднішньому Євангелії: «настане час, коли кожен, хто вас убиватиме, гадатиме, що служить Богові», то ці слова неначе про російського загарбника, який собі вроїв у голову, що він чинить добре, а насправді «ні Отця, ні мене (Христа) вони не пізнали» (Йо. 16, 2-3). Але спробуймо під час повітряних тривог або навіть у час спокою відкрити собі сторінки Святого Письма чи Катехизму, чи іншої доброї християнської книги. Навчімося ревно молитися у час бомбардувань. Навчімося переводити нашу увагу зі злоби і ненависті на думку про те, що я можу зробити, щоб допомогти врятувати життя ближньому. Парадоксальним чином ми досягаємо зцілення не тоді, коли зосереджуємося на самих собі, а коли відкриваємося на дію і

ведення Святого Духа. А цей Дух є духом творіння, зцілення і служіння. Він спрямовує нас нести до ближніх співчутливу і милосердну любов і конкретну допомогу. Про цей євангельський парадокс наш Господь сказав: «Хто своє життя зберігає, той його погубить; а хто своє життя погубить задля Мене, той його знайде» (Мт. 10, 39). Погубити своє життя задля Христа означає присвятити його служінню ближнім, зокрема воїнам, волонтерам, родичам, а також в особливий спосіб тим, яких Господь називає своїми «найменшими братами» і каже, що все, що ми зробили одному з них, ми Йому зробили (пор. Мт. 25, 40). Тож у служінні ближньому в любові людина «віднаходить своє життя», повертається до найбільшої правди про себе саму як про улюблену дитину Божу, створену з любові й покликану до справедливості і любові.

Молитовний намір: Молімося, щоб наша парафія була місцем, де кожен може послужити своїми талантами і дарами.

Молитва. Нехай сповняться уста наші хвалення Твого, Господи, щоб ми співали славу Твою, бо Ти сподобив нас причаститися святих Твоїх божественних, безсмертних і животворящих таїн. Збережи нас у Твоїй святині – весь день поучатися правді Твоїй. Аلیلуя, аلیلуя, аلیلуя .

Місійне завдання: Спробуй сьогодні знайди для себе хоча б десять хвилин, щоб побути у тиші. Прислухайся, як б'ється твоє серце, як ти дихаєш. У цій миті Господь тебе по особливому огортає Своїми обіймами любові.

Середа, 15 травня (19 червня)

День шостий
«Особиста відповідальність» (Єв. від Йоана 16, 15-23)

Слово Боже. «Істинно, істинно говорю вам: голоситимете, ридатимете, світ же радітиме. Журитиметесь, але журба ваша у радощі обернеться. Журба жінці, коли вона народжує, бо година її вибила. А вродить дитятко – з радощів, що людина на світ народилася, вже й пам'яті про болі нема! Оце й ви нині в журбі. Але я вас знову побачу, і зрадіє ваше серце, і ніхто ваших радощів від вас не відбере. І того дня ви не будете питати мене нічого. Істинно, істинно кажу вам: чого б ви тільки попросили в Отця, – він дасть вам у моє ім'я»

Роздуми шостого дня Декади. Ісус Христос знав, що Його смерть на хресті завдасть великого болю і журби Його переляканим учням. Він готував їх до цього: «Ще трохи, і ви не побачите мене більше, і знову ще трохи, – і побачите мене: я бо йду до Отця» (Йо. 16, 16). Після Вознесіння Церква перебуває в подібній ситуації. Вона знову нетерпеливо чекає на повернення Христа, але цього разу вона може чекати впевнено та в повній радості, бо ж її сини і дочки, одержавши Духа Святого і, будучи «христовими», мають безпосередній доступ до Отця в ім'я Господа Ісуса. Цей безпосередній доступ до Отця накладає на нас певні обов'язки і повинен викликати в нас почуття особистої відповідальності за поширення Христового Євангелія – як там, де ми живемо, так і по всьому світі. Бути учнями Христовими – означає бути «такими, як Христос», як це влучно зауважив апостол Павло: «Живу вже не я, а живе Христос у мені» (Гал. 2, 20). Отож, ми повинні усі наші дані Богом дари, чи то природні, чи то надприродні, творчо віддавати для поширення Божого Царства. Мати особисту відповідальність – означає не боятися самому братися за якусь ініціативу і відважно просити в Бога-Отця сили, мудрості й усього, що нам потрібне для праці на Божу славу і для розвитку Церкви.

Роздуми в час війни. Великою трагедією на війні є загибель людей, цивільних і військових. Особливо боляче переносять цю втрату члени їхніх сімей, жінки, батьки, діточки, родичі і близькі друзі. У цій війні ворог обрав жорстоку і аморальну тактику цілити не лише у військових, але також в першу чергу в мирне населення, щоб налякати і деморалізувати українців. Чи не щодня ворог атакує об'єкти цивільної інфраструктури, щоб позбавити нас світла, тепла і засобів до існування. Найбільше страждають діти. Більше ніж 1790 дітей постраждали в Україні внаслідок повномасштабної збройної агресії росії. За офіційною інформацією 535 дітей загинули та понад 1255 отримали поранення різного ступеня тяжкості. Щонайменше кілька тисяч українських діточок, особливо сиріт, примусово вивезли на окуповані території або в російську фередарцію. А ці діти ні в чому невинні. Вони бачили те, чого вони не повинні були бачити: смерть, гвалт, розруху і смерть. Вони пережили те, чого вони не повинні були переживати.

Бог не бажає смерті людини. Бог миру хоче подарувати дітям і нам мир і силу витривалості. Тільки Він здатен звільнити нас від страху, що паралізує нашу здатність шукати хоч якесь пояснення того, що відбувається, та хоч щось зробити, щоб зупинити цю несправедливу війну. Милосердний Господь огортає своїми люблячими обіймами кожну людину і дитину і зціляє їхні серця своєю батьківською любов'ю. Бог стає духовним опікуном батьків, які втратили своїх дітей. Він обіцяє їм, що під час загального воскресіння, усі сім'ї возз'єднаються і зустрінуться у Божому Царстві. Господь також сьогодні надихає людей доброї волі всиновлювати і удочеряти сиріт. Кожен з нас може стати молитовним опікуном над усіма діточками, і кожна молода сім'я може взяти відповідальність на себе і усиновити чи удочерити одну дитину, яка втратила своїх батьків у часі війни.

Молитовний намір: Молімося за волонтерів, медиків та військових капеланів.

Молитва. Насити нас милістю Твоєю вранці, щоб ми раділи й веселились по всі дні наші. Звесели нас мірою днів, за яких засмутив еси нас, мірою літ, що ми в них звиділи горе. Хай з'явиться Твоїм слугам Твоє діло, і слава Твоя їхнім дітям. І ласка Господа, Бога нашого, хай буде над нами, і стверди діло рук наших; стверди його – діло рук наших! *(Псалом 90(89), 14–17)*

Місійне завдання: Знайди кілька фотографій зі свого дитинства (фотоальбом, галерея фотографій у комп'ютері тощо) і згадай ті моменти, коли щастя наповнювало тебе. І сьогодні у тебе є можливість бути щасливим, всупереч важким життєвим обставинам, які тебе оточують.

Четвер, 16 травня (20 червня)

День сьомий

«Спільнота молитви і милосердя» (Єв. від Йоана 16, 23-33)

Боже Слово. Просіте ж – і ви одержите, щоб радощів ваших було вщерть. Оповідав я вам про те притчами. Надходить година, коли вже і притчами не промовлятиму до вас, лише – одверто про Отця звістую вам. Ось того дня проситимете ви в моє ім'я, – і я вже не кажу, що за вас Отця буду благати: Отець бо й сам любить вас, бо ви мене полюбили і повірили, що я від Бога вийшов.

Роздуми сьомого дня Декади. Будьмо привітні один до одного, як годиться улюбленим Отця. Коли ми приходимо на Божественну Літургію, то пам'ятаймо, до якої великої родини належимо. Це відчуття спільноти-родини треба постійно плекати. Не забуваймо вітатися один з одним, коли збираємось у храмі. Одних людей ми знаємо добре, інших – лише трохи, а ще інших – не знаємо взагалі. Але ж ми є однією родиною дітей Божих! Докладімо зусиль, аби не тільки познайомитися з іншими членами парафії, а й щоб цікавитись, які в них життєві виклики, радості і болі, щоби знати, про що просити в Бога, за що дякувати. Третя Божа заповідь – «Пам'ятай день святий святкувати» (Вих. 20, 8) – зобов'язує нас відвідувати храм щонайменше в неділю і на великі свята. Проте ми знаємо, що багато наших сусідів, рідних і знайомих ходять до церкви лише на найбільші свята. Щоби частіше ходити, вони мусять відчутти себе частиною великої християнської і парафіяльної родини. Нашим завданням, отже, є показати їм, що ми раді їх бачити на молитві з нами в спільноті улюблених учнів Христових. А коли хтось не відгукується на всякі наші запрошення чи заохочення, не судімо їх, а молімося за них до Святого Духа. Він же Той, хто зрушує серця, відкриває Христа для кожного, провадить до Отця.

Роздуми в час війни. У цій Декаді Місійності ми роздумуємо над словами Христа у час, коли триває жорстока війна, і гинуть невинні люди. Здається, неможливо знайти розраду і заспокоєння, коли ворог чинить багато зла і кривди. Та все ж по особливому звучать до нас слова Христа: «сам бо Отець вас любить, бо ви маєте любов до мене і віру» (Йо. 16, 27). Як важливо бути відкритими на любов самого Бога Отця до нас, як важливо її відчувати і берегти у серці. А щоб її пережити і з цієї божественної любові черпати сили, нам важливо вірити в Христа і Його любити усім серцем своїм, усією душею своєю, усіма думками своїми і силами своїми (пор. Мт. 22, 37). Коли переживаємо цю взаємну любов, тоді зростає у серці і сміливість просити у Бога усе, чого потребуємо: «просіте ж – і ви одержите, щоб радощів ваших було вщерть» (Йо. 16, 24), і силу дарувати цю любов іншим, які її потребують. І дарувати її у конкретних вчинках милосердя: голодного нагодувати, спраглого напоїти, нагого зодягнути, подорожнього прийняти в дім, хворого і ув'язненого відвідати тощо (пор. Мт. 25, 35-36; Іс. 58, 6-7). На практиці це означає скеровувати свою увагу і допомогу до конкретних людей, чий прохання про допомогу не доходить до вух державних

соціальних служб чи міжнародних допомогових організацій. Саме ми, на своїх парафіях і у своїх спільнотах, найкраще знаємо, хто той ближній чи та ближня, які потребують нашої підтримки: матері, жінки і діти загиблих воїнів, переселенці, люди, які втратили працю чи здоров'я тощо. Можливо ми не зможемо їх забезпечити матеріально, але ми можемо їх огорнути своєю любов'ю і молитовною опікою.

Молитовний намір: Молімося, щоб серце кожного із нас не зачерствіло, і щоб ми були чутливими до потреб тих, хто страждає біля нас.

Молитва. Пом'яни, Господи, тут присутніх людей і з оправданих причин відсутніх, і помилуй їх та нас по множеству милости Твоєї; скарбниці їх сповни всяким добром; подружжя їх у мирі й одномислії збережи, младенців вигодуй, молодь навчи, старців піддерж, малодушних потіш, розсіяних собери, заблуканих поверни і приєднай до Твоєї соборної й апостольської Церкви. *(Божественна Літургія св. Василя Великого)*

Місійне завдання: Сьогодні зателефонуй чи вишли коротке повідомлення до свого приятеля чи приятельки, які є дуже дорогими для тебе, але ти давно вже з ними не контактував(ла) і просто запитай, як у них справи.

П'ятниця, 17 травня (21 червня)

День восьмий

«Християнська сім'я – домашня церква»

(Єв. від Йоана 17, 18-24)

Слово Боже. Як послав єси мене у світ, так послав і я їх у світ. Віддаю себе за них у посвяту, щоб і вони були освячені в істині. Та не лиш за цих молю, але і за тих, які завдяки їхньому слову увірують в мене, щоб усі були одно, як Ти, Отче, в мені, а я в Тобі, щоб і вони були в нас об'єднані; щоб світ увірував, що Ти мене послав.

Роздуми восьмого дня Декади. Парафія – це духовний дім, дім Батька, де людина зустрічається з Богом, де звершуються Святі Тайни, де люди діляться одні з одними радістю і смутком, де пропонують підтримку для тих, хто шукає відповідей на життєві питання, де допомагають загоїти рани, завдані життєвими випробуваннями і трагедіями. Парафія – це місце, де люди можуть пізнати любов і доброту Божу через відкрите серце і добрі діла учнів Христа. Хто найбільше потребує нашої допомоги? Безхатченки, бідні, сироти, вдови, люди з особливими потребами, самотні, сім'ї, в яких чоловіки або жінки перебувають на війні або загинули тощо. Це – наші сусіди, які живуть біля нас. Нам важко їх зрозуміти, якщо ми самі ніколи не переживали те, що вони переживають. Ми щасливі, що маємо родину і друзів, які зможуть допомогти нам у скруті. Але уявімо на секунду, що в одну мить весь світ від нас відвернувся. Нам тоді здається, що і сам Бог про нас забув. Саме в такій найскрутнішій ситуації безцінним є добре слово і жест доброти з боку справжнього християнина. Якщо ми справді маємо намір увійти у Царство Небесне разом з Христом, тоді візьмімо близько до свого серця слова Ісуса Христа: «Бо все, що зробили ви одному з найменших оцих, те мені ви зробили» (Мт. 25, 40).

Роздуми в час війни. Міцні подружні стосунки ґрунтуються на любові, коханні, взаєморозумінні, довірі і турботі один про одного. Водночас, для доброї християнської сім'ї надзвичайно важливо молитися разом, споживати їжу разом, проводити дозвілля разом тощо. Ми спостерігаємо, як під час війни наші сім'ї переживають особливі труднощі через втрату рідних і близьких, виїзд жінок з дітьми за кордон, участь чоловіків і жінок у військових діях на фронті тощо. Багато сімей розпадаються. Багато молодих людей бояться створювати сім'ї, а ті, що вже одружилися, часом бояться мати дітей через невпевненість у завтрашньому дні. Люди почувають себе виснаженими як морально, так і духовно. На це накладаються матеріальні труднощі, невеликі зарплати, часом скорочення на роботі. А хто найбільше відчуває цю кризу і невпевненість? Це – наші діти, бо їхні серця все відчувають усе, що відбувається навколо, з особливою гостротою і крихкістю. А батьки відчувають, що не підготовані мудро і по-Божому виховувати своїх дітей і пояснювати їм, що таке війна і як себе вести в цей час. То ж як важливо для наших сімей бути разом, відновити добрі стосунки між тими, хто є поруч, згадати, що кожна сім'я, як і чернеча спільнота,

відображенням спільноти Пресвятої Тройці, Отця-Сина-Духа Святого, та опорою народу. Без міцних українських християнських сімей годі уявити собі міцну і процвітаючу Україну. Молитва Христа за всіх християн дуже співзвучна з молитвою за єдність у наших сім'ях: «щоб усі були одно, як ти, Отче, в мені, і я в тобі, щоб і вони були в нас одно, щоб світ увірував, що ти мене послав» (Йо. 17, 21).

Молитовний намір: Молімося, щоб кожна сім'я в час війни не втратила відваги спілкуватися один з одним про свої переживання та страхи, сподівання і надії.

Молитва. Бо Ти єси, Господи, поміч безпомічним, надія безнадійним, бурями гнаним спаситель, плаваючим пристановище, недужим лікар. Сам для всіх будь усім, відаючи кожного і прохання його, дім і потребу його. Ізбав, Господи, місто це (село це, обитель цю), і всяке місто, і країну від голоду, пошести, землетрусу, потопу, вогню, меча, нашестя чужинців та міжусобної брані. *(Божественна Літургія св. Василя Великого)*

Місійне завдання: Подивися, чи часом у тебе в дома немає речей, одягу, книжок, канцтоварів тощо, якими ти би міг поділитися з потребуючими сім'ями. Візьми ці речі і занеси у найближчий центр збору допомоги для сімей чи військових.

Субота, 18 травня (22 червня)

День дев'ятий

«Паси мої вівці» (Єв. від Йоана 21, 15-25)

Слово Боже. Коли ж поснідали, каже Ісус до Симона Петра: «Симоне Йонин! Ти любиш ти мене більш, ніж оці?» – «Так, Господи, – відрікає той йому, – Ти знаєш, що люблю Тебе». Тож мовить йому: «Паси мої ягнята!» І знову, вдруге каже до нього: «Симоне Йонин! Ти любиш мене?» «Так, Господи, – відповідає йому, – Ти знаєш, що люблю Тебе». І мовить йому: «Паси мої вівці!» І втретє йому каже: «Симоне Йонин! Ти любиш ти мене?» І засмутився Ретро, що аж утретє його питає: «Ти любиш мене», – то й каже йому: «Господи, Ти все знаєш, Ти знаєш, що Тебе люблю!» І каже йому Ісус: «Паси мої вівці!»

Роздуми дев'ятого дня Декади. Для Йоана Богослова Ісус Христос – Добрий пастир. Він – Той, хто «життя своє за овець покладе» (Йо. 10, 11), знає своїх, і свої Його знають (пор. 10, 14). Він кличе овець, і вони слухають його голосу (пор. 10, 3). У Церкві душпастир покликаний бути таким самим – знати своїх і бути готовим віддати за них життя. За голосом такого душпастиря піде кожна віруюча душа, бо в ньому вона може побачити образ самого Христа. Йти за добрим пастирем – означає підтримувати його в його різноманітній праці, морально, молитовно і, так, фінансово. Добрий пастир дбає, щоби його стадо зростало в розумінні правд віри, збиралося разом у радості на молитву, допомагало ближнім у потребі. Та не може Церква виконувати свою місію без якоїсь фінансової бази. Ми усі це розуміємо. Будівництво, ремонти, світло, опалення, посуд, книжки, допомога бідним – усе це вимагає коштів. А коли йдеться про загальноцерковну місійну діяльність, якій присвячена Декада місійності, потрібно, аби кожна парафія глянула назовні й подумала, як підтримати Блаженнішого Святослава і місцевого Єпископа, щоби Боже Слово дійшло до тих, які ще його не почули, і тим збільшилося Христове стадо.

Роздуми в час війни. Бог Великий і Бог Всесильний! Бог є володарем життя і смерті. На війні гинуть воїни, які віддали своє життя в бою за незалежність Української землі, бо захищали від ворогів свою віру, культуру, свою землю. Вони воюють за наше мирне життя, за добробут і спокій, вони рятують міста й села і собою захищають Батьківщину. Ми молимо Боже Милосердя за убитих на війні ратників, просимо за прощення усіх гріхів, які вони учинили свідомо чи несвідомо. Сам Господь сказав, що «ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Йо 15, 13). Без віри у воскресіння їхня жертва вимірювалася б лише добробутом наступних поколінь, які користуватимуться їхніми надбаннями, безпекою і перемогою, яку воїни здобувають для нас. Але оскільки ми твердо віримо, що їхні душі приєднуються до сонмів небесних героїв, то й після загального Воскресіння вони приєднуються до своїх рідних і близьких, разом з прародичами і нащадками.

Зараз ми бачимо їхні рани і муки, ми чуємо їхній стогін і страждання, хоча нам і близько не відомо, які нестерпні випробування вони понесли, перебуваючи в нестатках, скруті, трудах і неспанні, часом в оточенні і полоні, голоді, спразі і виснаженні. Але ми добре знаємо, що вони мужньо потрудилися у страшних і вікопомних битвах. Господь приймає їхню жертву, яку вони поклали за ближніх своїх. Сам Бог зодягає їх у шати світлі й чисті, бо вони вибілили тут одяг свій у своїй крові. Господь робить їх співниками у перемозі разом з усіма, хто воював під знаменом Хреста проти зла, несправедливості й самого диявола. Відійшовши до вічності, вони далі з нами продовжують молитися за нас з небесного Єрусалиму. Милосердний Господь долучає їх до собору славних страсотерпців, добропобідних мучеників, захисників України, Небесної Сотні, усіх праведників і всіх святих.

Молитовний намір: Молімося за усіх померлих воїнів та жертв війни і щоб Бог прийняв їхні душі до свого Царства.

Молитва. Господь – мій пастир: нічого мені не бракуватиме. на буйних пасовиськах Він дає мені лежати; веде мене на тихі води. Він відживляє мою душу, веде мене по стежках правих імени ради свого. Навіть коли б ходив я долиною темряви, – я не боюся лиха, бо Ти зо мною. Жезло Твоє й палиця Твоя – вони дають мені підтримку. Готуєш стіл для мене перед моїми противниками; Ти голову мою помазав миром, переливається мій кубок. Добрість і милість будуть мене супроводити усі дні життя мого, і житиму в домі Господнім по вічні віки. *(Псалом 22(23)).*

Місійне завдання: Якщо маєш можливість, зроби ще один донат на потреби ЗСУ. Якщо ти і так це робиш постійно, запитайся у трьох своїх друзів, чи вони теж це роблять. Якщо ні, підкажи їм, як це зробити.

Неділя, 19 травня (23 червня)

День десятий – Празник П'ятидесятниці «Наша місія: бути носіями Святого Духа» (Єв. від Йоана 7, 37-52; 8, 12)

Слово Боже. Останнього ж великого дня свята стояв Ісус і закликав на весь голос: «Коли спраглий хтось, нехай прийде до мене і п'є! Хто вірує в мене, як Писання каже, то ріки води живої з нутра його потечуть!» Так Він про Духа казав, що його мали прийняти ті, які увірували в Нього. Не прийшов був ще Дух Святий, бо Ісус не був ще прославлений... І ще промовляв до них Ісус, і так їм казав: «Я – світло світу. Хто йде за мною, не блукатиме у темряві, а матиме світло життя».

Роздуми десятого дня Декади. Який це чудовий образ Святого Духа – ріка живої води, яка тече з нутра тих, хто вірують у Христа. Кожен із нас, коли бачить якусь ріку, хоче зупинитись і глянути, як тече вода. Наша думка облітає тих, яким та вода приносить життя і радість. Подібно діє Святий Дух через нас і робить нас Божим знаряддям, аби ми приносили іншим життя і радість. Він дає нам різні дари (пор. Іс. 11, 2-3: мудрість, розум, рада, сила, знання, побожність і страх Божий), а ми, своєю чергою, покликані приносити Його плоди (пор. Гал. 5, 22-23: любов, радість, мир, терпеливість, милість, доброта, вірність, лагідність, стриманість) для зростання Церкви Христової. Можна сказати, що Святий Дух дає нам пізнати Христа як Світло світу і веде нас до життя в Христі. Він чинить кожного з нас носієм Божої благодаті, Христовим апостолом, свідком Його правди і світилом доброти Божої. Доходимо, отже, висновку, що Господь кличе нас до активного християнського життя. Він запрошує нас сміливо брати на себе відповідальність і тим змінювати на краще наше суспільство, переображувати наші парафії, покращувати наше життя у світлі Доброї Новини. Ісус світ переміг (Йо. 16, 33) і, даючи нам свого Духа Святого, кличе нас до святості й свідчення Його доброти та милосердя. Не біймося ділитися даром віри з іншими людьми. Відчуймо підтримку Ісуса Христа, який не залишив нас самими. Просімо натхнення Святого Духа, щоби сповнювати волю Божу в усьому.

Роздуми в час війни. Праведний митрополит Андрей Шептицький в часи Другої світової війни закликав на архієпархіальних соборах до нового осмислення Божих Заповідей як основи будь-якого суспільства, яке прагне миру і справедливості. Бо лише нагадавши собі слова Декалогу, який є законом і основою справедливого життя, можна очікувати на відновлення Божого миру. Якщо людство не дотримуватиметься Божих Заповідей, то перед цілим світом постає така загроза, яка може виявитися останньою. Цей заклик є особливо актуальний в умовах російської агресії і сьогодні. «Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навіки» (Євр. 13, 8). Господь хоче, щоб Його учні були, як колись на початках християнства, – відважними у вірності правді; щоб не закривали очей на несправедливість, шукаючи отримати економічний зиск і забезпечити собі спокій. Життя Ісуса – Його навчання та вчинки – є світлом для нас і

прикладом, як бути справжніми людьми, що створені на образ і подобу Бога та носять у собі миротворчу силу Святого Духа. Наше завдання – ставати святим народом, свідчити про Боже мудре і справедливе правління у світі і нести Благую Вістку всім народам, що Бог переміг диявола і ми долучаємося до цієї битви за життя. Приклад Христа є настільки чистим і зрозумілим, що його не можуть замінити жодні людські компроміси і поступки, оскільки йдеться про гідність і права людей і свободи всього цивілізованого світу.

Молитовний намір: Молімося про духовне відродження України та збереження цілісності її кордонів.

Молитва. Благословен єси, Христе Боже наш, що премудрими рибаків явив, зіславши їм Духа Святого, і ними уловив вселенну. Чоловіколюбче, слава Тобі. *(Тропар П'ятдесятниці)*

Місійне завдання: Якщо маєш можливість, підійди до священника на своїй парафії і у приязній формі запитай, якою невеликою справою ти міг би / могла б долучитися до розвитку твоєї парафії.